

A bíróság a x. számú büntetőügyben helyen 2019. május 23. napján, május 28. napján, június 18. és 2019. október 10. napján megtartott nyilvános tárgyalásán meghozta a következő

Í T É L E T E T :

vádlott vádlott

(aki szül.hely született, szül.idő napján,

anyja neve: an.

személyazonosító okmányának száma: szig.szám,

magyar állampolgár,

lakcím szám alatti állandó lakos)

bűnös

folytatólagosan elkövetett csalás bűntettében (Btk. 373. § (1) bekezdés, (5) bekezdés b) pont).

Ezért őt a bíróság 1 (egy) év szabadságvesztésre í t é l i .

A szabadságvesztés **végrehajtását a bíróság 2 (kettő) évi próbaidőre felfüggeszti.**

A szabadságvesztést végrehajtása esetén **börtönben** kell végrehajtani, és abból a vádlott legkorábban a büntetése **kétharmad részének kitöltését** követő napon bocsátható **feltételes szabadságra.**

A bíróság a rendőrkapitányság által a.bü. számon lefoglalt és a tárgnyilvántartásba **tsz. tételszám** alatt bűnjelként kezelt 1 db CD és 1 db kézzel írott okirat lefoglalását megszünteti és elrendeli azoknak a nyomozati iratok közötti további kezelését.

A bíróság kötelezi a vádlottat **153.108,-** (százötvenháromezer-száznyolc) **Ft bűnügyi költség** megfizetésére, külön felhívásra, a Magyar Állam javára.

Indokolás

I.

A ügyészség a B. sz. számú vádiratában vádlott vádlottat a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő, jelentős kárt okozó, üzletszerűen, folytatólagosan elkövetett csalás bűntettével vádolta.

II.

A bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen az alábbi tényállást állapította meg:

vádlott vádlottnak két kiskorú gyermeke van. Vállalkozó, vagyona több milliárd forintra rúg. Külföldi befektetésekkel is rendelkezik. A jelen bűncselekmény elkövetésekor még büntetlen előéletű volt, utóbb azonban a Járásbíróság Járásbíróság a Törvényszék T. mint másodfokú bíróság 1. Bf. sz. számú határozata folytán 2014. február 12-én jogerőre emelkedett 1. B. 286/2012/6. számú ítéletével rágalmazás vétsége miatt 300.000 Ft pénzbüntetésre ítélte, ezt követően a S. Járásbíróság a 2016. április 1-jén jogerőre emelkedett 5. B. ü. számú ítéletével hamis vád büntette miatt 1 évre próbára bocsátotta.

vádlott vádlott ügyvezetője a Kft.-nek (a továbbiakban: Kft.), amely cég tulajdonában áll a szám alatt található P. Kft. 2010. július 1. napján a több éve üzemen kívül álló panzió üzemeltetését, hasznosítását átadta a A. (a továbbiakban: A..) azzal, hogy a bevételből részesedést nem kér, de az A..t terheli az ingatlannal kapcsolatban felmerülő valamennyi költség. A végleges szerződés megkötésére 2012. május 1. napján került sor, amelyben a felek szintén rögzítették a szállónak az A.. általi ingyenes használatát és a költségek, így többek között a helyi adók A.. általi viselését. sértett sértett 2010. július 1. napján az A.. felé kötelezettséget vállalt, amelynek értelmében a panzió üzemeltetéséhez szükséges anyagi feltételeket biztosítja. Ennek következtében a kiadások jelentős részét ő viselte. Az A.. a panziót 2010 nyarán átvette, és megkezdte annak felújítását, üzemeltetését. A vádlott

elhatározta, hogy pénzt szerez a sértettől, és 2011. március elején azzal kereste fel D.ban a sértettet, hogy az A.. használatába adott panzió után, éves ingatlanadó címén 2.800.000 Ft-ot fizessen meg, amely összeg fele 2011. március 15., másik fele 2011. szeptember 15. napjáig esedékes, ezzel tévedésbe ejtvén a sértettet, hiszen a hely után sem a terület, sem az épület révén nem kellett valójában helyi ingatlanadót fizetni, és ezt a vádlott tudta. A sértett D.ban átadott a vádlott részére 2011 márciusában 1.400.000 Ft-ot, 2011 szeptemberében – miután a vádlott ismételten felkereste az ingatlanadó átadása céljából – 750.000 Ft-ot, majd az év további részében – pontosabban meg nem határozható időpontban – 650.000 Ft-ot. Ezt követően a vádlott 2012 tavaszán ismételten jelentkezett az ingatlanadóért, amelyből a sértett 2012. március 23. napján átadott a részére 1.400.000 Ft-ot, a vádlott ismételt megkeresését követően 2012. november 27. napján 900.000 Ft-ot, majd 340.000 Ft-ot, végül 2012. december 12. napján a vádlott által megadott és a vádlott akkori élettársa, m. tanú nevében lévő bankszámlára befizetett 185.000 Ft-ot. A 2013. évben esedékes ingatlanadó megfizetése előtt a sértett a domonyi önkormányzatnál felvilágosítást kért az ingatlanadóra vonatkozóan, ahol közölték vele, és írásban is megerősítették, hogy a domonyi ingatlanokat helyi adó nem terheli. Ezt követően az A.. a Kft.-vel kötött szerződést felmondta.

A vádlott jogtalan és rendszeres haszonszerzés céljából – ingatlanadó címén – a sértettől összesen 5.625.000 Ft-ot kapott, és azt saját céljaira fordította. Cselekményével a sértettnek 5.625.000 Ft összegű kárt okozott, ami nem térült meg.

III.

A bíróság a fenti ítéleti tényállást sértett tanúvallomására, az A.. és a Kft. között létrejött megállapodásokra, az átadás-átvételi lapra, a hangfelvételek szövegét rögzítő rendőri jelentésre, a maghatalmazásokra, a T.i nyilvántartási, cégnyilvántartási és ingatlannyilvántartási adatokra, tanú, x tanú, y tanú és másik tanú tanúvallomására, a vádlott beadványaira, a sértett által csatolt fényképekre, az igazságügyi írásszakértői véleményre, a közműszolgáltatók és a bankire, a tanú nevében kibocsátott, 2013.01.17-i keltezésű számlára, a tárgyalás anyagává tett egyéb okirati bizonyítékokra, valamint – személyi körülményei tekintetében a vádlott nyilatkozatára és vallomására, valamint erkölcsi bizonyítványára alapította.

vádlott vádlott tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Elmondta, hogy a Kft.. szám alatti helynek (a továbbiakban: panzió, szálló). A fentieket **a cég- és ingatlan-nyilvántartás beszerzett adatai** alátámasztották. A vádlott elmondta, hogy 2010 folyamán szerződést kötött a Kft. nevében a Alapítvánnyal, amely szerződés szerint az A.. ingyen használhatja a panziót, ott gyermekeket ültethetnek, csupán a rezsiköltséget kell fizetniük. Állítása szerint a vádlott mindig tanúvall tárgyalta az A.. részéről, a szerződést és a vele kötötte meg, pénzügyeket és vele egyeztetette, sértettel ez ügyben nem tárgyalta.

A vádlottnak ezt az állítását egyértelműen cáfolja **a rögzített beszélgetések anyagát tartalmazó rendőri jelentés**, amely szerint a vádlott és a sértett igenis egyeztetett egymással,

a szövegtartalmából kitűnően többször is, a domonyvölgyi szálló üzemeltetésével, felújításával, annak költségeivel kapcsolatban, és a jelentés tartalma alapján a vádlott fel is szólította a sértettet, hogy fizesse meg a vádlott kezéhez az ingatlanadó aktuális összegét. A bíróság itt mutat rá, hogy a jelentésben rögzített párbeszédekben kizárólag a sértett által hasznosított panzióra található utalás, más ingatlanokra nem. A bíróság rögzíti, hogy a kettejük közötti beszélgetések tényét később már a vádlott és védője sem vitatta, sem azt, hogy a felvett párbeszédok során a jelentésben rögzítettek hangzottak el. A rendőri jelentés hitelességét pedig senki nem vitatta. A védő csupán a hangfelvétel mint bizonyíték törvényes voltát kérdőjelezte meg, mert a vádlott a felvétel készítéséhez nem járult hozzá, ráadásul a felvett beszélgetés-részleteket a sértett válogatta össze, és indítványozta annak a bizonyítékok közüli kirekesztését. A bíróság rámutat: irreleváns, hogy a sértett milyen szempontok szerint válogatta össze a nyomozás során benyújtott hangfelvételeket, a rögzített szöveg ugyanis olyan értelmes mondatokat, félmondatokat tartalmaz, amelyek bővebb szövegtartalmából kiragadva is határozott tartalommal bírnak. Miután a beszélgetők kilétét az eljárás során senki nem vonta kétségbe, a felvételek szakértői vizsgálatát a bíróság szükségtelennek tartotta, és a hangfelvételek anyagát rögzítő jelentést aggálytalan és hiteles bizonyítéknak fogadta el, mivel rögzített beszélgetéseiket a sértett kizárólag a vádlott jelen ügyben tett valótlan nyilatkozatának cáfolatára használta fel, saját, méltányolható magánérdekének védelmében, és a hangfelvétel nem került a nyilvánosság elé, így felhasználása személyiségi jogot sem sért (BDT2018.3877.).

A vádlott elmondta, hogy bizonyos idő után kifogásolta tanúnak, hogy a helyben nem gyermeküdültetés folyik, hanem különböző rendezvényeket, felnőtt bulikat tartanak, a rezsiköltséget hosszú ideig nem fizették, így a panziót a közművek kikapcsolása fenyegette, és több ízben kölcsön kértek a vádlottól a fenntartási és üzemeltetési költségekre. Elmondása szerint tanúkk mindig arra hivatkoztak, hogy nem tudtak időpontokat egyeztetni a gyermek intézményekkel, de a rendezvényekből addig is az A.. bevételeit kívánják növelni. A vádlott - - elmondása szerint -- erre közölte, hogy így nem használhatják az épületet, mivel azt nem a megállapodásuk szerint hasznosítják, ezért 2011-ben módosították a szerződést, és bérleti díjat kötöttek ki az amortizáció fejében, havi 180.000 Ft-os összegben, amit év végén, egy összegben fizethettek. Erről levélváltás történt, ám írásba a megállapodást nem foglalták. A vádlott hangsúlyozta, hogy egy hasonló szálloda használatáért ez csupán jelképes összeg, ám ezt sem fizették.

A vádlott határozottan tagadta, hogy ingatlanadó jogcímen pénzt vett volna át az A.. nevében eljáró személyektől. Azt azonban már gyanúsítottai vallomásaiban is elismerte, hogy pénzáadások történtek közöttük, amelyek során mindig tanú adta át a számlákat, és ő is fizetett. Elmondta, hogy az elején a pénzüsszegek átadását még nem dokumentálták, de egy idő után nyomon követhetlenné vált a dolog, mivel volt, hogy a vádlott is tévedett, többször kérte el ugyanazt a tételt, illetve tanúkk is sokat kölcsön kértek, ezért utána már papíron vette át mindig pénzt. Csatolta a tanú által a A.. A.. nevére kiállított, 5.054.630 Ft. végösszegű, **2013. január 17-i keltezésű átutalásos számlát** (nyomozati iratok 643. oldala), amelyen a vádlott állítása szerint cége a 2012-es évre kiszámlázott bérleti díjakat és rezsiköltségeket tartalmazza. A számla kapcsán a vádlott előadta, hogy arra a reklamáció a mai napig sem érkezett, emlékezete szerint az összeget az A.. kifizette, ezek a tételek be lettek állítva a Kft. könyvelésébe. A vádlott tagadta, hogy Urbán-Szabó Attilát vagy az A.. részéről eljáró más személyt megtevesztette volna. A számlával (nyomozati iratok 643. oldala) kapcsolatban

pedig a vádlott határozottan állította, hogy az azon 2012. évi bérleti díjként szereplő 2.795.991 Ft-ot az A.. ténylegesen megfizette. A számlán a teljesítés dátumaként egyébként korábbi időpont, 2012. december 30-a szerepel.

A vádlott védekezése azonban következetlen. A **nyomozati iratok oldalán oldalán található készpénz átadás-átvételi lappal** kapcsolatban legelső gyanúsítottai vallomásaiban (nyomozati iratok 642. oldal) azt állította, hogy az ingatlanadó jogcímmel rögzített egy pénzáadásoknál *nem az ő aláírása szerepel*, nem is vett át ilyen jogcímen ilyen összegeket, elmondta azonban, hogy a kimutatáson felismeri tanú kézírását. Folytatólagos gyanúsítottai vallomásaiban cáfolta, hogy az említett okiraton bármelyik aláírás tőle származna, és azt állította, hogy az általa korábban elismert pénzáadások nem ezen az okiraton kerültek rögzítésre. Az sértett tanúval ugyanazon a napon fogantatosított szembesítésén azonban a vádlott korábbi nyilatkozatától eltérően már azt állította, hogy a lefoglalt készpénz átadás-átvételi lapon szereplő *összegek* valótlanok, ez az okirat hamis, amire korábban nem hivatkozott. Vallomásának módosítására azonban elfogadható magyarázatot nem adott. Ugyancsak a fenti szembesítésén korábbi vallomásának ellentmondva a vádlott már azt állította, hogy többségében sértettel egyeztetett, és csupán alkalmanként tárgyalt tanúvall. Ez utóbbi következetlenségét a vádlott azzal magyarázta, hogy nem ismerte meg Urbán-Szabó Attilát, nem tudta a nevét, csupán a szembesítésén ismerte őt fel. A bíróság azonban a vádlottnak ezen magyarázatát sem fogadta el, hiszen a vádlott maga nyilatkozta írásban, hogy 1998 óta ismeri sértett édesapját, Urbán-Szabó Lászlót, sértett pedig évtizedes személyes ismeretségük bizonyítására olyan, 1999-ben és 2002-ben készült esküvői fényképeket csatolt be, amelyeken mind jómaga, mind a vádlott egyazon társaságban szerepel. A fényképek megtekintését követően már a vádlott sem cáfolta, hogy évtizedek óta ismeri a sértettet. A bíróság rámutat arra is, hogy gyanúsítottai vallomásaiban a vádlott elismerte, hogy a domonyi panzióban *találkozott és beszélgetett* és sértettel, habár nem hivatalos dolgokról. Ezek ismeretében pedig teljesen valószínűtlen, hogy a vádlott ne ismerte volna meg bármikor is a sértettet.

Védekezésében a vádlott azt hangsúlyozta, hogy sértett nem lehet az ügy sértettje, mivel cége, a tanú az A-val szerződött, és az A..nál „sértett egy senki”. A bíróság azonban megjegyzi, hogy a sértetten és feleségén kívül más személyt a vádlott sem említett, akivel az A.. részéről tárgyalt volna, a kuratórium elnökével, másik tanú Tamarával pedig vallomása szerint nem is találkozott, a szerződéskötés kapcsán sem.

A vádlott védekezéséből a bíróság kiemeli, hogy vádlott vádlott már a nyomozás során is igyekezett bagatellizálni az ingatlanadó és a bérleti díj mint jogcím közti különbséget (178. oldal). Utóbb, a tárgyaláson azzal védekezett, hogy számos ingatlan után kell jelentős összegű ingatlanadót fizetnie vállalkozásának, és az ingatlanadó befizetési határidejének elmulasztása mindenképpen kerülendő, hiszen akkor a hátralékot az adott ingatlanra terhelheti az adóhatóság, ezért hivatkozott az ingatlanadóra adóssai, köztük az A.. előtt, de változatlanul állította, hogy ettől még nem ingatlanadó, hanem bérleti díj jogcímen követelt tőlük pénzt. A bíróság rámutat, hogy a vádlottnak pontosan tudnia kellett, hogy a domonyivölgyi panzió kapcsán nincsen helyi ingatlanadó-fizetési kötelezettsége a tanú-nek, hiszen védője útján becsatolta a bírósági eljárásban a **44-es sorszám alatt** a tanú tulajdonát képező más ingatlanokra vonatkozó **épitményadó-értesítéseket és -kimutatásokat**, amely iratokból egyértelműen kiderül, hogy azok pontosan melyik ingatlanra vonatkoznak. A bíróság álláspontja szerint a vádlott mint a Kft. – saját vallomása szerint ingatlanügyekben jártas –

felelős ügyvezetője nem is keverhette össze az esetleges domonyi ingatlanadót az érdekeltségébe tartozó más ingatlanokra kivetett adóval.

A fenti következtetések megingatták a vádlott szavahihetőségét a bíróság szemében.

A bíróság a Kft. és az A., valamint az A.. és a sértett között létrejött megállapodásokra, valamint az üzemeltetési szerződés felmondására vonatkozó tényállási részt **a nyomozati iratok 43- 47., 55. és 75- 77. oldalán szereplő okirati bizonyítékokra** alapította, amelyeknek hitelességét senki nem kérdőjelezte meg. A domonyi helyi adó-kötelezettség nemlétére vonatkozó megállapítás **jegyző igazolásán** (nyomozati iratok 53. oldala) alapul. A bíróság kiemeli, hogy az üzemeltetési szerződés és a felajánlás-ingatlan átadás címet viselő megállapodás egyaránt csak a panzió A.. általi *üzemeltetéséről, hasznosításáról* rendelkezik, **az A.. alapító okiratának** 4. pontjában rögzített (nyomozati iratok 285. oldala) célokat szolgáló, gyermekeket és rászorulókat segítő tevékenységről ezen okiratok említést sem tesznek.

sértett határozottan cáfolta a vádlott védekezését. Feljelentésében és tanúvallomásában **a T.i nyilvántartási adatokkal és a nyomozati iratok oldalán oldalán lévő meghatalmazásokkal**, valamint a panzió üzemeltetésével összefüggő szerződésekkel összhangban mondta el, hogy az A.. – amelyet a sértett édesapja alapított és amelyben a sértett felesége kuratóriumi tag volt – 2010 nyarán átvette a panziót, amely egy ideje használaton kívül állt és felújításra szorult, megkezdte annak felújítását és üzemeltetését, amelyek költségeit jelentős részben a sértett mint magánszemély viselte kötelezettségvállalása értelmében. Vallomása szerint az A.. cél szerinti tevékenysége kívül gazdasági tevékenységként és működtetett panziót, amelynek bevételéből azonban a sértett nem részesült. Elmondása szerint alkalmi rendezvényeket és tartottak a helyszínen.

Előadta továbbá, hogy arra számított feleségével együtt, hogy a panzió működtetéséből idővel megtérülnek a ráfordításai, tehát a sértett üzletet látott az ingatlanban. Az épület azonban a téli időszakban a fűtési nehézségek miatt hasznosíthatatlan annak bizonyult.

Elmondta, hogy a domonyvölgyi panzióval kapcsolatban elsősorban ő maga tárgyalt a vádlottal, nem pedig a felesége. 2011. március elején a vádlott azzal kereste fel őt D.ban, hogy a szóban forgó ingatlan után évi 2.800.000 ezer forint ingatlanadót kell fizetni, ezért a sértett fizessen meg a részére 2011. március 15. napjáig 1.400.000 ezer forintot, a hátralévő 1.400.000 Ft-ot pedig 2011. szeptember 15-ig teljesítse, vagy megvonja tőlük a használati jogot. Mivel a szerződésekben kikötötték, hogy a helyi adók az A..t terhelik, és az ingatlanadó a sértett ismeretei szerint is e kategóriába tartozik, a sértett 2011 márciusában D.ban 1.400.000 Ft-ot, 2011 szeptemberében, a vádlott ismételt megkeresésére pedig 250.000 Ft-ot, majd még ugyanabban az évben 650.000 forintot, majd 2012 tavaszán a vádlott ismét kérte az ingatlanadót, ezért a sértett 2012. március 23. napján kifizetett a részére 1.400.000 Ft-ot, majd a vádlott újabb megkeresésére 2012. november 27. 900.000 Ft-ot, majd 340.000 Ft-ot, ezt követően 2012. december 12-én a sértett átutalt a vádlott által megadott és m. tanú nevéen lévő bankszámlaszámára 185.000 Ft-ot. A sértett előadta, hogy 2011-ben az ingatlanadóra történt

kifizetésekről okiratot még nem készítettek, tanú, x tanú és y tanú azonban jelen volt, illetve tudott ezekről a pénzáadásokról. Az ezt követő kifizetéseket azonban az átadás-átvételi lapon már dokumentálták, és az átutalt 185.000 Ft megfizetését is igazolta a vádlott aláírásával a kimutatáson. A sértett határozottan állította, hogy az ingatlanadóra átadott készpénzösszegek átvételét minden esetben László vádlott igazolta sajátkezű aláírásával a becsatolt okiraton, a sértett feleségének, tanúnak a jelenlétében, míg az átadó oszlopban felesége, illetve a sértett írt alá, a pénzáadásokra a domonyvölgyi panzió irodájában került sor. Vallomásában elmondta, hogy 2012-ben úgy döntöttek, hogy az A.. felhagy a lovardának helyet adó ingatlanok hasznosításával, hogy ennyivel is csökkenjen az ingatlanadó-teher, a hasznosított terület csökkentését írásbeli megállapodásban is rögzítették, ám meglepődve fogadták, amikor a vádlott közölte, hogy nem csökken az ingatlanadó, hiszen az az épületre vonatkozik.

sértett következetes tanúvallomásában előadta, hogy a 2013-ban esedékes ingatlanadó megtérítése előtt felvilágosítást kért a domonyi önkormányzatnál az ingatlanadóra vonatkozóan, ahol közölték vele és írásban is megerősítették, hogy a szóban forgó ingatlanokat adó nem terheli, ezt követően az A.. felmondta a Kft.-vel kötött szerződést. A sértett beszámolt arról, hogy az A.. tanú által küldött levélben megállapodást ajánlott fel a tanú-nek az ingatlanadóra jogosulatlanul átvett összegek vonatkozásában, amire a vádlott úgy reagált, hogy néhány nap alatt hagyja el az A.. panziót, a kiköltözés végén pedig nem engedte már vissza az ingatlanba a sértettet. sértett ezt követően többször kért egyeztetési lehetőséget a vádlottól, ám ettől elzárkózott, és közölte vele, hogy „mit képzett a sértett, majd ingyen odaadja az ingatlant?!” A sértett állítása szerint a vádlott valójában nem létező közüzemi díjakra is átvett tőlük jogosulatlanul különféle összegeket, amire utóbb derült fény, amikor a sértett megtudta, hogy valójában az adott időszakban nem is volt közüzemi díjhátralék, amit a **villanyáram-szolgáltató és a vízmű válasza (nyomozati iratok 503-578. oldala)** is valószínűsített.

A sértett elmondta, hogy bérleti szerződést az A.. nevében nem kötöttek a vádlotti gazdasági társasággal, bérleti díjat az ingatlantulajdonos nem kötött ki, erre vonatkozóan sem szóbeli, sem írásbeli szerződés nem született. Bérleti díjról utóbb esett csak szó, az ominózus számla benyújtásának idején. A bíróság itt rámutat arra, hogy a sértett által csatolt, **2013. március 12-én kelt felmondó nyilatkozatban** (nyomozati iratok 55. oldal) az A.. nevében eljáró tanú utalt arra is, hogy előzőleg arra törekedtek tárgyalásaik során, hogy más jellegű kifizetésben, például rendszeres bérleti díjban egyezzenek meg. A bérleti díjjal kapcsolatos sértetti állítást és az imént hivatkozott felmondó levélben foglaltakat támasztja alá továbbá az a körülmény, hogy a védelem által **45-I. sorszám alatt becsatolt „Fizetési megállapodás”** nincs aláírva, hasonló tartalmú aláírt szerződés nem áll rendelkezésre, a 2011. december 1-jére visszadátumozott, 2012. évre vonatkozó megállapodás-tervezetet pedig a mellékletét képező **elektronikus levélküldési adatok** szerint „bérleti és rezszi elszámolás”-képpen 2013. január 16-án küldték át a panzió nevét tartalmazó villámposta-címről a m. tanú nevéből képzett címre, tehát sértetti oldalról a vádlottira. A 643. oldalon található számlával kapcsolatban a sértett azon meggyőződésének adott hangot, hogy azon bérleti díjként a vádlott az általa jogosulatlanul, ingatlanadóra átvett összegeket számlázta ki, így akarván azokat legalizálni, és helyesen mutatott rá, hogy a számlán éves bérleti díjként feltüntetett összeg megközelíti az éves ingatlanadó összegeként megjelölt 2,8 milliót. A bíróság rámutat, hogy a sértett ezen vélekedésének a felvett beszélgetések anyagát rögzítő **rendőri jelentés** kellő alapot ad, hiszen eszerint a vádlott közölte is a sértettel, hogy a felhalmozódott ingatlanadó-tartozást bérleti

díjként számlázná ki **(nyomozati iratok 149.oldal)**. Megjegyzendő, hogy a bíróság rendelkezésére álló adatok alapján (az A.. könyvelési anyaga ugyanis másik tanú tanúvallomása alapján ismeretlen sorsra jutott) a szóban forgó számla benyújtását nem követte teljesítés, sem fizetési felszólítás a tanú részéről az átutalás esetleges elmaradása miatt. Ez a körülmény az összeg nagyságát tekintve arra enged következtetni, hogy a számlaösszeget vagy már kifizették, tehát utólagos számlázás történt -- ahogyan a sértett állítja és ahogyan a teljesítésnek a számlára írt, korábbi dátuma is sejteti --, vagy az A.. részéről alaptalannak tartották a kiszámlázást. A bíróság önmagában hihetőnek tartotta, hogy a sértetti oldal érdekeit az üzemeltetés második évétől jobban szolgálta volna, ha az időszakosan jelentkező, okirattal alá nem támasztott, számlával nem igazolt, jelentős összegű, közvetett ingatlanadó-térítések helyett havi fix összegű bérleti díjat fizethetett volna az A.., amely könyvelhető és tervezhető.

A 185.000 Ft-os átutalás vonatkozásában a sértett tanúvallomását **a bank (nyomozati iratok 585-591. oldala)** alátámasztotta.

A lefoglalt **átadás-átvételi lapon** 2012. március 23-tól kezdődően szerepelnek ingatlanadó megnevezéssel a sértett és tanú tanú által ugyanúgy felsorolt pénzüsszegek, amelyek átadását/átvételét a negyedik oszlopban olvashatatlan névalírással nyugtázták.

A vádlott és a védő felvetése kapcsán a bíróság leszögezi: az a körülmény, hogy sértett a különféle felszólító leveleiben, feljelentésében és nyilatkozataiban eltérő összegekben jelölte meg a vádlottal, illetve a vádlotti céggel szembeni követelését, önmagában nem dönti meg a sértett szavahihetőségét. A sértett ugyanis a vád tárgyává tett, ingatlanadóra átadott pénzüsszegek megtérítésén felül több más jogcímen is támaszt követelést a vádlotti oldallal szemben, és az eltérések nyilván abból is adódnak, hogy az egyes iratokban a sértett más-más időpontokban más jogcímenek fennálló követeléseit összegezte. Az ingatlanadóra kért összegek kérdésében azonban már feljelentésében is a lefoglalt átadás-átvételi lap tartalmára hivatkozott, tanúvallomásában pedig következetesen jelölte meg a teljesítéseket és mondta el, hogy a 2011-es kifizetésekről még nem készítettek okiratot. Az igen jelentős időmúlásra és a fentiekre tekintettel a bíróság az összegekkel szembeni bizonytalanságokat nem tartotta alkalmasnak arra, hogy megdöntsék a sértett szavahihetőségét.

sértett sértett ugyanakkor tanúként elmondta, hogy az A..nak nem volt pénze a panzió működési kiadásainak fedezésére, tehát ő maga az ingatlan tulajdonosától várta beruházásainak utólagos megtérítését, és ilyen jogcímen is támaszt követelést a vádlotti gazdasági társasággal szemben. Úgy fogalmazott továbbá a bíróság előtt: forranak benne az indulatok a vádlott iránt, és ezalatt nyilván nyilván negatív indulatokat értett. Mindez pedig felveti a sértett vádlottal szembeni érdekelttségét és elfogultságát. Ezért a bíróság kiemelt körültekintéssel vetette össze a sértett tanúvallomását az egyéb bizonyítékokkal, hogy szavahihetőségének kérdésében megnyugtatóan tudjon állást foglalni.

tanú részletekbe menően is következetes **tanúvallomása** a sértett tanúvallomását erősítette meg, mind a panzió működtetését, mind az anyagi vállalásokat, mind a szállóban látott üzleti perspektívát, mind pedig a vádlott által ingatlanadóra kért és teljesített kifizetéseket illetően. A tanú a nyomozás során nem tett említést arról, hogy a panziót az A.. céljai érdekében kívánták volna egyáltalán működtetni, de ilyen célkitűzésről sértett sem számolt be rendőrségi vallomásaiban, és a tárgyaláson is csupán bírói kérdésre említette, hogy szerveztek az A..i célokra megfelelő tábort. tanú tanú a bíróság előtt viszont már hangsúlyozta, hogy az A..i célokra kívánta szolgálni, ugyanakkor elmondta, hogy *évente* csupán *egy-egy hetes* tábort szerveztek rászoruló gyermekeknek az A..i célok szellemében. Ennek alátámasztására csatolt néhány **fényképet**, amelyeken azonosíthatatlan gyermekcsoport(ok) látható(k) a domonyi panzió területén. Elmondta: férjével hosszútávon megélhetési lehetőséget láttak a panzióban. Alátámasztotta továbbá, hogy a vádlottal a sértett tárgyalt, de a pénzügyeket tanú tanú intézte, így a megbeszélések egy részén és a pénzátadásoknál jelen volt, az átadás-átvételi lapon ő vezette a panzióval összefüggő és a vádlottnak teljesített kifizetéseket. Határozottan állította, hogy az ingatlanadóra kért pénzüsségeket a vádlott vette át, amit aláírásával minden alkalommal nyugtázott az átadás-átvételi lapon.

x tanú és y tanú következetes vallomásukban azt erősítették meg, hogy a tényállásbeli időszakban a vádlott többször is felkereste a sértettet a domonyi panzióban, és tudnak arról, hogy a sértett pénzüsségeket fizetett a vádlottnak, pénzátadásnál azonban nem voltak jelen. y tanú arról is beszámolt, hogy a sértetteknek ingatlanadót kellett fizetniük a vádlott részére, amit a sértett kifogásolt, köztük elszámolási vita keletkezett, végül kiderült, hogy nincs is ingatlanadó a településen, amitől a sértett igen ideges lett. y tanúvallomása tehát a sértetti vallomást erősíti. A bíróság rámutat, hogy a fenti tanúvallomások nem állnak ellentétben sértett tanúvallomásával, hiszen a bíróság előtt e tanúkat nem cáfolta sem a sértett, sem tanú tanú, és a sértett a nyomozás során csupán vagylagosan állította, hogy „tanú, x tanú és y tanú azonban jelen volt, *illetve* tudott ezekről a pénzátadásokról”, amit a tárgyaláson fenntartott.

z tanú, akinek a vádlott régóta a munkaadója és akit a bíróság védői indítványra hallgatott ki arról számolt be, hogy a sértett panaszkodott neki, hogy a vádlott meg akarja emelni a bérleti díjat, amit a sértett határozottan cáfolt. A bíróság rámutat, hogy maga a vádlott ilyen soha nem említett, így z tanú fenti állítását egyetlen más bizonyíték sem támasztja alá. A tanú állításait megkérdőjelezi továbbá, hogy z tanú mintegy nyolc évvel a történetek után több részletre nem emlékezett már pontosan, ami ugyancsak életszerű, ennek ellenére tett viszont határozott vallomást a vádlott védekezését érdemben alátámasztó körülményről. A tanú elmondta még, hogy a kastélyszállóban jellemzően felnőttek részvételével tartottak bulikat. Mivel felmerül a tanú elfogultsága a vádlott oldalán, ez a vallomás önmagában nem alkalmas arra, hogy kétséget kizáróan igazolja a vádlott védekezését.

másik tanú tanú, az időközben megszűnt A.. kuratóriumának egykori elnöke elmondta, hogy a tanú-val kötöttek megállapodást, amelyet ő írt alá az A.. nevében, és a panzió üzemeltetése körében teljeskörű meghatalmazást adott tanúnak és talán a sértettnek is. Előadta, hogy a kastélyszálló felújításra szorult, a sértett sokat költött rá, de üzemeltetése veszteségesnek bizonyult, az A..hoz bevétel abból nem folyt be, de kiadást sem jelentett, kár sem érte, mert mindent sértett befektető fizetett, aki üzleti lehetőséget látott mindebben. Figyelemre méltó,

hogy a nyomozás során tanú a kizárólag azt említette a „vadászcastély üzemeltetése” kapcsán, hogy abból mind az A., mind a sértett bevételeire számított, ám egy szóval sem érintette az A.. célja szerinti esetleges tervezett vagy ténylegesen elvégzett tevékenységet. A bíróság ebből arra következtetett, hogy a jogügyletben az A.. részéről sem a rászorulók és gyermekek támogatása volt a fő szempont. A tanú elmondta, hogy a sértett által nyújtott támogatást az A.. könyvelésében nem szerepeltették. Vallomása szerint a sértettől értesült arról, hogy ingatlanadót kellett fizetniük a panzió után, ami a lovardarész visszaadását követően nem csökkent, ennek nyomán jöttek rá, hogy csalás történt. Állította, hogy őt mindenről folyamatosan tájékoztatták, járt D.ban is.

másik tanú tanú vallomása kapcsán a bíróság azonban kiemeli, hogy a tanú annak dacára, hogy az érintett A.. kuratóriumi elnökeként tevékenykedett, bizonytalan volt számos lényeges, az A.. általános működését (irodáját, saját A..béli munkavégzését és végzettségét, az A.. alkalmazotti körét, könyvelőjét, könyvelési anyagát, gazdálkodását, cél szerinti tevékenységét) érintő kérdésben. A 2013.01.17. napján kelt számlára nyomozati vallomása szerint nem emlékezett, majd a bíróság előtt már azt állította, hogy ő azt nem látta, pedig minden számlát biztosan látnia kellett. A tárgyaláson a felelős kuratóriumi elnöki tevékenységét feszegető kérdésre pedig másik tanú tanú történettel reagált, arra utalva, hogy elfelejtett magyarul, holott kihallgatása kezdetén orosz anyanyelven ellenére tolmácsot nem igényelt, és a bíróság is azt tapasztalta, hogy a tanú kifogástalanul érti és beszél nyelvünket.

A bíróság a fenti bizonyítékok alapján tényként állapította meg, hogy a panziót az A.. helyett valójában a sértett és felesége működtették a szerződéses jogviszony tartama alatt, és e körben jellemzően a sértett tárgyalta érdemben a vádlattal. Az A.. valójában gazdaságilag mindvégig passzív maradt, csak nevét adta a projekthez. Mivel pedig az üzemeltetés költségeit magánbefektetőként a sértett állta, ahogyan azt az írásba foglalt **kötelezettségvállalása** (nyomozati iratok 75-77. oldala) is megerősíti, a jelen ügy sértettje kétségkívül sértett, nem pedig az A...

A T. által megküldött iratanyagból tényként állapítható meg, hogy a T. jogerősen kimondta a A.. A.. megszűnését 2015. október 15. napjával, mert az A.. ténylegesen nem működött.

A bíróság mindebből arra a határozott meggyőződésre jutott, hogy az A.. működése és vezetése a tényállásbeli időszakban komolytalan volt. Az évente egyetlen, egyhetes gyermektáborok lebonyolításához A..i vagy egyéb anyagi források híján nyilvánvalóan nem volt szükséges egy ekkora méretű szállót egész évben fenntartani, az biztosan nem szolgálta sem az A.. gazdasági érdekeit, sem a gyermekek és a rászorulók érdekeit.

A sértett, valamint tanú és másik tanú tanú vallomása nem tudta tehát megdönteni a bíróság szemében a vádlott azon állítását, hogy a sértett és felesége a panziót korántsem az A..i célok érdekében, hanem saját hasznukra üzemeltették, és az ráadásul – valamennyi vonatkozó

vallomás szerint – nem volt kifizetődő. vádlott vádlott a tárgyaláson igen logikus módon fejtette ki, hogy mindez szemet szúrt neki és zavarta. A vádlott érdekeit ugyanis nyilván az szolgálta volna, ha az általa értékesíteni kívánt panzió az eladásáig sem áll üresen, nem pusztul le, hanem karbantartják, és így megtartja értékét, ami jelentős szempont egy ilyen méretű létesítménynél. Ebben a kérdésben a felek is megegyeztek. A bíróság visszautal arra, hogy mind a felajánlás, mind az üzemeltetési szerződés pusztán hasznosításról szólt, abban nem kötötték ki, nem is említették az A.. célja szerinti jótékony célú üzemeltetést, amelynek – vallomásaik alapján – a sértett és tanú tanú is csupán a bírósági szakban tulajdonított jelentőséget. A vádlott az *írásbeli* megállapodások értelmében tehát nem kérhette számon a sértetti oldalon, hogy a panziót valójában nem az A..i célok érdekében hasznosítják. Anyagi érdekeit azonban nyilvánvalóan sértette az ott folytatott rossz gazdálkodás, amelynek látható jegyeiről (a fűtés hiányáról, a rossz minőségű falfestésről, a vendégek elégedetlenségéről) is beszámolt. A vádlott a 47. tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített vallomásában elmondta, hogy a fentiek indították arra, hogy pénzt kérjen a sértettől, hiszen az ingyenes használat nem motiválta őket kellően az észszerű üzemeltetésre, ami biztosította volna, hogy a létesítmény tartsa az értékét, azaz beváltotta volna a tulajdonos elképzeléseit. A bíróság ennek kapcsán arra a határozott következtetésre jutott, hogy a vádlott gazdasági szakemberként előrelátóan pénzhez akart jutni a sértettől, hogy csökkentse jövőbeni veszteségét, és ehhez reális jogcímet keresett. A bérleti díj utólagos kikötéséhez kétoldalú szerződésmódosításra lett volna szükség, amit a felek nyilván ezúttal is írásba öntöttek volna, hiszen addig is írásba foglalták valamennyi megállapodásukat. A helyi adók megtérítésének kötelezettségét azonban a szerződés már eleve tartalmazta, így az e körbe tartozó ingatlanadóra való hivatkozás szerződésmódosítást sem igényelt. A sértett és tanú tanú határozottan cáfoltak azon vádlotti védekezést, hogy vádlott valójában bérleti díj vagy egyéb jogcímen követelte volna a pénzüsségeket a sértettől arra hivatkozva, hogy pénzre van szüksége, mert határidőre be kell fizetnie a tanú-t terhelő összes ingatlanadót milliós nagyságrendben. A tanúk állítását támasztja alá az a körülmény, hogy a sértett végül Domony jegyzőjéhez fordult, hogy ellenőrizze, valós-e a vádlotti követelés jogcíme. Ennek a lépésnek ugyanis semmi értelme nem lett volna, ha a vádlott állítása az igaz. A bíróság visszautal a jelentésben rögzített beszélgetésekre, amelyben a vádlott egyértelműen és kizárólag a domonyi ingatlanra utal, és az általános nyelvi értelmezés szerint semmilyen utalást nem tesz más céges ingatlanaira kivetett ingatlanadóra. A bíróság rámutat, hogy amennyiben valóban megállapodtak volna a felek utóbb bérleti díjban, és azt a sértetti oldal nem, vagy késedelemmel fizette volna meg, a vádlotti gazdasági társaság jól felfogott érdekében állott volna, hogy lépéseket tegyen a bérleti díj-követelés behajtása érdekében. Ilyen azonban nem merült fel, ellenkezőleg: a vádlott elismerte, hogy pénzüsségeket vett át a sértetti oldaltól, a cége által kiállított számlán szereplő összeg a számla szerint már teljesítésre került, a számlaösszeg behajtása iránt a vádlott nem intézkedett. Mindez arra vall, hogy a bérleti díjként kiszámlázott összeget valójában már megfizették. A vádlott élhetett volna a Kft. nevében az üzemeltetési szerződés felmondásának jogával a másik fél szerződésszegése – bérleti díj nem fizetése – esetén, de ezt sem tette. Ezek a tények pedig szintén a vádlotti védekezés ellen szólnak.

A bíróságban a sértett, de különösen az A..ban egykor tisztséget viselő tanú és másik tanú tanúvallomása azt a benyomást keltette, hogy azért próbálták utóbb a valóságtól eltérve túldimenzionálni a panzió A..i célok szerinti hasznosítását, illetve másik tanú tanú azért adott kitérő válaszokat a bíróság előtt, mert még évekkal az A.. megszűntetése után is ódzkodnak a saját morális, etikai és jogi felelősségüket esetleg felvető kérdésektől. Az A.. működésének törvényessége nem tárgya a jelen büntetőügynek, a bíróság az erre irányuló bizonyításnak is gátat szabott. Az ügy érdemét érintő kérdésekben azonban e tanúk következetes, egymást

erősítő vallomást tettek. Mindez a töretlen bírói gyakorlat szerint nem teszi alapjában hiteltelenné az érintett tanúvallomásokat.

Az **igazságügyi írásszakértői vélemény** nem cáfolja meg sem a vádlott védekezését, sem a sértett állításait, hiszen az átadás-átvételi lap első két oszlopának kitöltői köréből a szakértő nem zárja ki tanút, ugyanakkor a negyedik oszlop aláírói köréből sem zárja ki vádlott vádlottat. Az első oldal ötödik oszlopának aláírásáról ugyanakkor kategorikusan megállapítja, hogy az sértett kezétől származik, ami a sértetti vallomást erősíti. A bíróság megjegyzi, hogy laikus szemmel a táblázat negyedik oszlopában lévő valamennyi aláírás hasonló.

A fenti bizonyítékok összevetése, mérlegelése alapján a bíróság a sértett vallomásának adott hitelt, mivel azt más tanúvallomás és okirati bizonyíték is megerősíti. A sértett által elmondottak olyan zárt logikai láncot alkotnak, amellyel szemben megdőlt a vádlott következtelen védekezése, ami nyilvánvalóan azt a célt szolgálta, hogy a vádlott mentse magát a büntetőjogi felelősség alól.

A vádlott az általa a sértettől kért és átvett pénzüsszegeket kétségen felül saját, ismeretlen céljaira fordította, mivel az A-val szerződéses jogviszonyban álló Kft.-nek is ő volt a tényállásbeli időszakban az egyszemélyi, önálló, felelős vezető tisztségviselője, arra pedig nem merült fel adat az eljárás során, hogy a vádlott az ingatlanadóra kért összegeket más, konkrét módon használta volna fel.

A bíróság így kétséget kizáróan megállapította a vádlott bűnösségét.

A vádlott azzal a magatartásával, hogy 2011 márciusától 2012. december 12. napjáig rendszeres jogtalan haszonszerzésre törekedve tévedésbe ejtette sértettet azzal, hogy valótlan jogcímenre hivatkozva, a szám alatti panzió után befizetendő ingatlanadóra több részletben összesen 5 625 000,-Ft-ot kért el és kapott a sértettől, holott tisztában volt azzal, hogy az ingatlant helyi adó nem terheli, és ezzel a sértettnek 5 625 000,-Ft kárt okozott, elkövette a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző és a 459.§ (1) bekezdés 28. pontjára, a (6) bekezdés c) pontjára, és a 373.§ (2) bekezdés bc) pontjára figyelemmel az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő, üzletszerűen elkövetett, jelentős kárt okozó csalás büntettét.

Az elkövetés a Btk. 6.§ (2) bekezdése értelmében folytatólagos, hiszen a vádlott ugyanazon bűncselekményt azonos sértett sérelmére, egységes akaratelhatározással, rövid időközönként, több mozzanatban valósította meg.

E bűncselekmény 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztéssel sújtandó.

IV.

Miután a bíróság vádlott vádlottat bűnösnek mondta ki a Be. 564. § (1) bekezdése értelmében, vele szemben a Be. 564. § (2) bekezdés b) pontjának megfelelően büntetést szabott ki.

A bíróság kiemelt nyomatékkal értékelte enyhítő körülményként a vádlott javára a bűncselekmény elkövetése óta eltelt jelentős időt. Enyhítő körülményként értékelte még a bíróság a vádlott büntetlen előéletét.

Súlyosító körülményként értékelte ugyanakkor a bírósága folytatólagos elkövetést.

A bíróság a fenti enyhítő és súlyosító körülményekre, a vádlott és a bűncselekmények társadalomra veszélyességére, a bűnösség fokára figyelemmel a Btk. 80. § (1) bekezdésében lefektetett büntetéskiszabási elveknek megfelelően az alábbi büntetések kiszabása mellett döntött:

A bíróság a Btk. 34., 35. és 36. §-a szerinti szabadságvesztés büntetés kiszabását tartotta szükségesnek és indokoltnak a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok eléréséhez. A szabadságvesztés tartamát 1 évben határozta meg. A bíróság meggyőződése azonban, hogy a büntetés célja a vádlott esetében annak végrehajtása nélkül is elérhető, ezért a szabadságvesztés végrehajtását a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdésének megfelelően 2 évi próbaidőre felfüggesztette. A felfüggesztett szabadságvesztést végre kell hajtani, ha az elkövetőt a próbaidő alatt elkövetett bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélik (Btk. 87. § b) pont). A bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére a Btk. 38. § (2) pontja szerint rendelkezett a vádlott feltételes szabadságra bocsáthatóságának legkorábbi időpontjáról, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát pedig a Btk. 37. § (2) a) pontja alapján határozta meg.

A bűnjelek lefoglalást a bíróság a Be. 320.§ (1) a) pontja értelmében szüntette meg.

A bűnösnek kimondott vádlottat a bíróság a Be. 574. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felmerült bűnügyi költség megtérítésére.

Gödöllő, 2019. október 10.

bíró sk.

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

tisztviselő